

et omfattende Forslag om hele vort Skattesystem, der blandt andet ogsaa omfatter Forslag angaaende vor Toldlov. Og det bliver virkelig ikke nogen let Opgave, som den højtærede Minister her kommer til at paatage sig, naar jeg tænker paa, at den højtærede Minister er Frihandelsmand og ganske sikkert vil anvende Frihandelens Principper paa den Toldlov, han kommer til at fremsætte; det vil under de nuværende Forhold ingenlunde være let at forene denne Stilling med Stillingen i Europa. Jeg ved godt, at den højtærede Finansminister faar megen Tilslutning lige fra Peschcke-Køedt og helt ned til de ivrigste Georgeister, naar han kommer med en frihandlerisk Toldlov. Jeg ved, at den højtærede Minister mange Gange har ment at kunne bebrejde mig, at jeg var for beskyttelsesvenlig. Nu faar vi altsaa at se, hvorledes disse Principper kommer til at virke, naar vi faar en fuldstændig Revision af Skattelovene forelagt af den højtærede Finansminister inden dette Aars Udløb. En saadan kræves ogsaa i Skattelovene, hvori der findes Bestemmelser om en Revision, der ganske vist er blevet udsat Gang paa Gang, medens jeg var Finansminister, idet jeg ikke mente at kunne gaa til en saadan Revision under de ganske abnorme Forhold, hvorunder vi da levede. Jeg tvivler dog ikke om, at den højtærede Finansminister nu vil kunne gaa dertil, og alle Partier maa saa medvirke, det er jo en saa alvorlig finansiell Situation, Landet befinder sig i, at ingen kan nægte den højtærede Finansminister Støtte til det meget omfattende Arbejde, der kræves af ham, og til den tunge Byrde, han har lagt paa sig selv ved at overtage Finansministerstillingen. Jeg tør sige, at jeg ikke misunder ham den. Jeg vil ikke sige, at jeg under ham denne Stilling, men jeg vil, hvis det stod til mig, yde ham saa stærk Støtte, jeg kunde, overfor de Forslag, han kommer med. Jeg ønsker ham, jeg tør maaske sige som i det engelske Parlament: min højtærede Ven i Stedet for den højtærede Finansminister, alt Held til den store Opgave, han har paataget sig.

Den højtærede Finansminister har i Folketinget nævnt, at man overfor de sønderjydske Krav, der kommer, ikke vilde have mere at raade over — saaledes forstod jeg det, og han nævnte det ogsaa her i Dag — end 160 Millioner i likvid Kassebeholdning. Jeg forstaar ikke, hvorfor den højtærede Minister ikke har mere at raade over. Jeg gør det nemlig op paa en noget anden Maade. Den højtærede Minister har

de 145 Mill. Kr., som Genforeningslaanet beløb sig til, og dernæst det Beløb, der er indkommet gennem Salg af Dollars og Sterling, den vestindiske Dollarskonto. Den højtærede Minister satte den til 129 Mill., det er opimod 130 Mill., og for Nemheds Skyld vil jeg tillade mig at regne med dette Beløb. Jeg er nu gaet ud fra, at man overfor de Krav, der maatte komme fra Sønderjylland, havde for det første de 145 Mill. og dernæst Halvdelen af de 130 Mill., altsaa 65 Mill., hvorved man vilde komme op til 210 Mill., som kunde anvendes til de meget store Udgifter, som Genforeningen medfører. Men jeg har nu forstaaet den højtærede Finansminister saaledes, at han mener, man kan anvende den hele Sum, og hvis saa er, vil man altsaa komme til et saa betydeligt Beløb som 275 Mill. Kr., og dette maa jeg dog tro vil blive fuldt tilstrækkeligt. Hvis den højtærede Minister ikke regner saaledes, vil han altsaa mene, man skal bruge den specielle vestindiske Dollarskonto, for at kalde den saaledes, til Dækning af de løbende Udgifter, til Udligning af Nationalbankens Tilgodehavende, til Styrkelse af Kassebeholdningen. Dette havde jeg ment, man maatte benytte Halvdelen, de 65 Mill. Kr., til. Jeg har ikke troet, at man vilde kunne samle sig en Kassebeholdning i de første Aar — det kan være, Forholdene bliver bedre senere —, og at man derfor maatte benytte Halvdelen af den specielle Dollarskonto; thi dette, at man behøver en saa stor Kassebeholdning — det ved den højtærede Finansminister lige saa godt som jeg —, ligger jo i, at de enkelte Virksomheder, de enkelte Ministerier ligger inde med langt større Kasser, end Tilfældet var inden Krigen; saaledes kræver f. Eks. Statsbanerne, hvad jeg ogsaa tror, Finansministeren har nævnt, 50 Mill. Kr. bestandig liggende i deres Kasse. Derfor kræves der ogsaa, at Staten stadig har likvide Midler, og jeg troede, at man maatte anvende de 65 Mill. Kr. dertil, men har paa den anden Side ment, at det ikke kunde nytte nu at tænke paa at styrke Reservefonden, fordi Reservefonden maa vente til bedre Tider og fordi, hvad jeg har tilladt mig at sige, Nyttens af at have en Reservefond efter alt det, der er oplevet i de sidste 5—6 Aar, ikke er saa indlysende som tidligere; man ved knap, hvad man skal anbringe Reservefonden i, og man risikerer, at den i det Øjeblik, man skal benytte den, ikke er forhaanden paa Grund af Anbringelsen. Dette maatte man altsaa, mente jeg, se bort fra og saa bruge de 65 Mill. Kr. til Kassebeholdningen. Men